

רה"מ, שה"ח, שהב"ט, ברק, טמיר, רוזן, תהילה, רובינשטיין

שה"ח: אני מציע שניציע שאתה (עזר) ומי שתמצא לנכון, תכנס לדיון על סיני. שמענו מה שאומרים הם על הישובים, אך אינני אומר שאסור להם להציע להוריד את הישובים, אלא צריך שיהיה דיון על סיני. יש לבסות כל המרכיבים. ראשית, הדבורים הם רק בנושא הפלסטינאי; שנית, בעניין סיני נגעו רק בנושא הישובים, ושני הצדדים מסכימים שניסוג מעבר לגבול הבינלאומי. בכך מתמצה מה שאמר הנשיא ואין זה סך הכל. יש לנו 2 נושאים. אחת משתיים, או שיאמר שאינו רוצה להכנס לדיון על סיני לפני שנפתר ענין יו"ש, או שיאמר שמוכן - אך עומד על עמדתו, זהיה דיון ולבסוף תעמוד בפני הממשלה הצעה לגבי סיני. צריך לדון בדבורים לגופם. הוא רוצה הצהרת עקרונות שנבטיח שנסוג מהכל, ובכך המו"מ נגמר.

רה"מ: סיני - כפי שאמר לנו קרט - המצב עד אמש הוא, שניסה לשכנע את סאדאת שיקבל עמדתנו לגבי הישובים - שיהיה איזור או"ם מפורז והישובים נשארים. תשובת סאדאת היתה לאו מוחלט (adamant): מצד קרט היתה, לפחות חלקית, הזדהות עם עמדתנו. אין זו עמדה מצרית-אמריקנית נגד עמדתנו. יש עמדה מצרית, יש עמדה שלנו, ועמדה אמריקנית הקרובה במידה מכרעת לעמדתנו. קרט דיבר על training base, שאמרו לו עליו joint chiefs of staff.

שהב"ט: הכוונה לבסיס אמריקני^{לא} חשוב מה המטוסים, ודאי הכוונה שלא לנשק גרעיני. במכה ראשונה לא נראה לי להתחיל בסיני בנפרד. מרבית המו"מ על סיני היה עם גמאסי, ועם אלה מה אתחיל לדבר, שדה פה שדה שם? נקודת המחלוקת העיקרית - יו"ש, ועל כך צריך לנהל המו"מ. מדוע לדבר על סיני ואח"כ לישבר על יו"ש? מה הרווחנו? ואם לאו - לא נצליח על סיני וכן נצליח שם - מה יהיה? הענין אינו נדבק לי. דברנו על סיני הרבה (20 שעות בודאי מתוך שלושים וכמה שספרנו).

שה"ח: לגבי סיני - אין חילבים אפילו פה לעשות זאת, אלא לקבוע דיון פתוח. אם אין רוצים הצעתנו - בלעדיה. יש נקודה אחת, שאינכם מסכימים ליישובים - ונדבר עליה - יש עוד נושאים ~~בסיני~~ בסיני, לאו דווקא עם מאמץ, ולא ליצור מצב שמדברים עם מצרים ולא על סיני. סך הכל של 20 שעות הדיונים לא הגיע לתכלית, ודורשים שנוהד את הישובים. אם יסרבו לדון - יסרבו. מוטב שנקבט שמתנהל מו"מ על סיני, אחרת הדיווח הוא, שסאדאת דרש להוריד את הישובים ואמרנו לא. הבה נאמר, בואו נדבר על סיני, דיון פתוח ללא מגבלות.

שהב"ט: אני מקשה בכוונה - אנו באנו הנה בעיקרו בגלל יו"ש ולפי הערכתך אפשר היה כך או אחרת להגיע עם סאדאת להסדר בסיני אם יהיה משהו על יו"ש. הוא נתקע על יו"ש.

רה"מ: איני מסכים, שכשקרטר אומר שסאדאת אינו מסכים לשובים, לא היינו יכולים להגיע להסכם על סיני. סאדאת צריך לקבל התזה שאצלנו היא קונצנטוס לאומי, והנתמכת מעשית ע"י נשיא ארה"ב, שלא להוריד הישובים. אמרתי לנשיא כי אם נפרק לחתיכות עיר הקרויה ימית - איש לא יקבל זאת. יש חילוקי דעות יסודיים.

קרטר על ענין הפירוז אמר שיש אי הבנה, אתה (רה"מ) אמרת בירושלים שהפירוז מוחלט והוא (סאדאת) רצה איזשהן יחידות. אי הבנה כנה, ואולי סאדאת שינה טעמו אחרי מחשבה נוספת. יהיה טוב גם ליצירת אוירת הסכמיות שיש בעיית סיני ומו"מ מפורט דרוש, ושיפגש גמאסי בקהיר, באר-שבע או אום חסיבה, עם מומחים שלנו, שיפתחו את המפות ויראו מה ניתן לעשות.

שה"ח: באנו לאו דווקא בשביל הנושא הפלסטינאי.

שהב"ט: אמרתי בעיקר בשבילו.

שה"ח: הם באו לנסות להגיע להסכם, להניח לו יסוד או להניח יסוד להמשך המו"מ. אם תוצאת מה שהיה בקמפ דייוויד יהיה שקרטר בא ואומר בשם סאדאת תורידו את הישובים ולעומת זאת הסכמתם לחזור מעבר לגבול הבינלאומי...

שהב"ט: בשבילי הנושא העיקרי יו"ש, גם מבחינה ציונית וגם מבחינה בטחונית, ולכן צריך לתקוף הבעיה בעיקרה.

רה"מ: אין סתירה.

שהב"ט: יש גם ^{אל}תה"ז בלו"ז. העיקר הוא יו"ש, צריך לדון בכך. בסיני אני מוכן ללכת דרך ארוכה משחשבנו אי פעם, פירוז וכו', יש לי גם דעה לקשר לשארם, שלדעתי זו בעיה יותר פשוטה. אפילו הישובים.

רה"מ: אם נגיע להסכמה שהצדדים ישבו על פרטי פרטים לגבי סיני ולא תוכל לעשות עם תוהאמי - יעשה עם גמאסי.

שהב"ט: הוא יאמר שרוצה לדון תחילה בנושא הפלסטינאי.

שה"ח: אם יאמר אינני רוצה עכשו, אנו הצענו זאת, איננו יכולים להכריחו.

- שהב"ט: מה שאתה אומר הולך כבר 8 חדשים, כי הוא רוצה בנושא הפלסטינאים.
- שה"ח: איננו משתמטים מהנושא הפלסטינאי.
- שהב"ט: המהלך גם נעשה.
- רה"מ: המהלך לא הושלם, ואנז רוצים להשלים דברים.
- שהב"ט: הייתי עולה על הנושא העיקרי.
- שה"ח: ישבנו בלידס על הנושא הפלסטינאי, נאמר - אנו מוכנים ללכת לכל פרט. אך כשהדבר כן עלה, כיצד יכולים, כשבזמנת נשיא ארה"ב זה עלה - ~~אין~~ לא לעסוק בכך.
- שהב"ט: הכל עלה, אני חושב שהדיפות - יו"ש.
- טמ"ד: בכל השיחות עם המצרים משוכנעים שבסיני ניתן להגיע להסכם. הם הניחו את בעיית סיני ועוסקים בנושא השני - יו"ש ורצועת עזה. יש ויכוחים לגבי מידת העומק שהם רוצים להכנס בה לכך, אם להגיע להסדר מהותי או מטריה של עקרונות כדי להופיע בפני העולם הערבי. אי אפשר לתת תשובה מוחלטת עד היום, כי היו 2 תשובות - בציר המדיני ובצבאי. לגבי סיני סוכם: הם רואים מה סגור ומה פתוח מבחינתם. הם ראו איזור מדולל לפי הקו שאמר הנשיא, ששם עיקר הכוח המצרי (דיביזיה חי"ר או ממוכנת), כ-50 ק"מ מתעלת סואץ מזרחה ו-30-50 ק"מ לאורך מפרץ סואץ. הם רואים כך והחלו בגישה קיצונית שלא יכולנו לקבלה, אגיש אפרות להגיע להסכם על שטח חיץ של או"ם בסדר גודל של 30-50 ק"מ ממערב לגבול הבינלאומי. קו זה יורד עד איזור המעברים, אם כי רוצים שהשטח שם יקרא בשם אחר, כמו רצועת הנפט, שמטעמי יוקרה וכבוד לא יהיה השם שטח חיץ (גם זה ע"י הים ולא בין כוחות). גם השטח שנקרא תחילה איזור בטחון, אומרים כעת: מפורז. כוחות סמליים - 5-6 גדודי משמר הגבול עם נק"ל ואפשר להוריד ל-3. האיזור גם כולל את אל-עריש. לגבי השדות, לדעתי אפשר להגיע להסכם על שדה עציון, לפחות שיהיה תקופת זמן ארוכה בידינו. אופירה ואיתם-אינם מוכנים לסטטוס שבהכנית השלום, כמינהל ישראלי, ואולי הכיוון של בסיס אמריקני יכול לכסות זאת. לגבי הישובים-יש אצלם חלוקה בין פתחת רפיח לבין הישובים שלאורך מפרץ אילת. לגבי הישובים של פתחת רפיח הגדירו שיודעים הם שישנה בעיה וזאת ^(בג"מ) בכל מיני כיווני רמזים - מכתב הנשיא, הסכם מתחת לשולחן ומחשבה שאפשר למצוא פתרונות שלא יפנו, אם הפער בענין יו"ש וחבל עזה בלתי ניתן לגישור, וכאן נקודת הגישור שאם האמריקנים יקבלו השקפתנו אולי המצרים יגמישו (כיום עדיין אינם יכולים להיות יותר קתולים מאפיפיור), אם יגיעו לקפאון בענין זה. הפתרון יכול להיות-הסדר כולל על סיני, עקרונות כלליים ליו"ש ועזה, אולי עם הורדת הפרופיל של שם ההסדר, שלא יקרא הסדר שלום, אלא הפסקת מלחמה או הפסקת מלחמה והשכנת יחסי שלום, או הפסקת מלחמה וגבולות מבוקרים.

רה"מ:

המושג הפסקת מצב מלחמה כולו ישראלי, אף ערבי לא יאמר זאת. התרשמותי, כשהספקתי להכיר קצת את סאדאת - שאין זו בעיה שהוא מוסר נפשו למען האסטרטגיה הערבית, זה בהחלט מלאכותי. אנו הגשנו הצעה, הוא לא קבל. אמרו זה נקבל וזה לא. בענין הישובים שבשכילנו חיוני, לא זז מ"מ אחד - לא אסבול הישובים" ואין בישראל גורם שמוכן לקבל גישה זו, לכן זה ענין רציני. סאדאת אינו אומר: מהו סיני בשבילי, הבעיה הפלסטינאית היא לב הסכסוך. יש לקחת זאת "כקמפוז מלח", סיני בעיה רצינית ויש לומר - זה אף זה, ישנם שני נושאים - יו"ש וסיני ובסיני יש הרבה פרטים. הכל קצת בסימן שאלה, יש פרטים לרוב. צריך לשבת ולעשות הסכם. צריך לקחת יותר מ-32 שעות.

טמיר:

נקודת המוצא שלי, כדברי קיסנינג'ר אתמול בטלביזיה, שהבעיה היא להגיע לאיזה שהוא הסכם, כי אם האלטרנטיבות אינן טובות לכל הצדדים, אולי התוצאה מפער שלא ניתן לגישור בענין הפלסטינאי היא להגיע להסכם בענין הבילטרלי. סיני בשבילנו מרחב שחיביבים לשים עליו דגש. לדעתי בסיני בכל עניני סידורי הבטחון, פרט לישובים ולשדות, אפשר להגיע להסדר מספק. ההערכה היא שאפשר להגיע להסדר שיספק בענין ישובי פתחת רפיח, שלא נצטרך להורידם ושיהיו קשורים לישראל, כמו לקטור למינהל בחבל עזה.

ברק:

זו ועידת פיטגה שמטרתה - כל הנושאים, לא רק יו"ש, אלא גם סיני ולכן צריך בהחלט לומר, הכל פתוח. העיקר יו"ש, אך לא בנושא אחד בא על חשבון השני. הכל פתוח לדיון. בסיני - שני פלוסים ראשית שאנו פתוחים. הצענו תכנית ואם אינה נראית, אין זאת תורה מסיני. תציעו תכנית אחרת, תוך הדגשה לא שחוזרים בנו מהתכנית, אלא תציעו משהו אחר, כללי, קונסטרוקטיבי ונראה". גם לגבי הישובים יכולים להיות רעיונות שונים, אולי לא פתחת רפיח כמו שארם. צריכה להיות אוזן פתוחה. ברור שמבנה המשלחת המצרית הוא כזה שלא ידונו בנושא סיני, ולא מתקבל שנתפצל לשתי משלחות. אנו משלחת אחת. הם משלחת שאין לה מבנה לדון על סיני. כרעיון אופרטיבי, כשנפגש עם ואנס, לומר - המשלחת הישראלית, רה"מ, שה"ח, שהב"ט אומרת: יש לדון בכל הנושאים, המשלחת מוכנה לדון בכל.

טמיר:

יש כאן הנשיא המצרי. הגנרלים המצרית שישבתו אתם במשך שבועות יומיום אומרים: ישובים ושדות זו בעיה פוליטית, לא נעסוק בכך. הנשיא סאדאת יכול איפוא לעסוק בכך.

שה"ח:

גם בנושא הפלסטינאי אין כאן מי שיכול לדון, פרט לנושא העקרוני, אך לא במהותי. "הם" יכולים לדון כמו שאומר אברהם - "הם" זה הנשיא סאדאת. כאן כל הענין הוא שישנו סאדאת ומולו קרטור ורה"מ. אילו הסכימו על קוים כלשהם, האם אפשר לדון הלכה למעשה? יקבעו המשך במסגרת ה-guidelines. משלחת זו, הודות למי שבראשה, יכולה לקבוע את הדברים העקרוניים.

- רוזן: אני חושב שהשאלה על הפרק היא-מה יותר טוב לנו, יו"ש ועזה או סיני. הרכבם של המצרים הוא כולו אידיאולוגי, גאלי ובאז, הם תיאורטיקנים. אם מחשבתם היא שמכאן לא יצא כלום-עדיף לצאת בהתקפה אידיאולוגית בענין הנסיגה מיו"ש ועזה. ושאנו מצטטים התנ"ך. ההרכב הוא כזה שנועד לכך. לדעתי האינטרס שלנו לדבר על סיני, כי ויתורינו היו כאלה שאיש לא יכול לבוא בטענות.
- טמיר: בענין יו"ש עשינו הויתורים הגדולים ביותר שאיזו ממשלה עשתה.
- רוזן: במקום ענין פרשנות 242 ו-all fronts עדיף לעסוק בסיני.
- שהב"ט: יאמרו שאנו מתחמקים מהנושא העיקרי של יו"ש.
- רוזן: כשקראתי את רשימת המשלחת המצרית ההרכב נועד לענין אידיאולוגי. גאלי כתב על העם היהודי וכדומה. אין אף אחד שמומחה ליו"ש ועזה.
- שהב"ט: אומר מלה אחרונה, יש כלל שצריך לתקוף את היעד הקשה ביותר. הביאו את גאלי ובאז לעסוק בכך ואתה אומר - בואו לא בתקוף.
- רוזן: הם לא באו למטרת הסכם, אלא להראות נוקשים.
- שהב"ט: אולי לא כך.
- רוזן: החשד שלי הוא זה. ובסיכומי של דבר האינטרס שלנו - הכל פתוח, אך לשים דגש על סיני.
- רה"מ: בקשר ל-242 ויו"ש חל מפנה אמיתי אצל האמריקנים והנשיא קרט נד לאות הסכמה כשאמרת, שנבטל את מינהל הממשל הצבאי and withdraw it. השתמשתי בכוונה במלה זו. צבאנו מוכרח להשאר ביו"ש ועזה, איננו רוצים שאש"פ ישתתף ולכן זו הדרך היחידה. הוא אינו רוצה צבא אמריקני בגדמ"ע ועזה. אינני יודע איך משפיע סאדאת על קרט. צבאנו נשאר, והואיל ואנו מבטלים את הממשל הצבאי, דבר זה מתאים לפירושונו ל-242. הנשיא לא אמר מלה אחת של הסתייגות. לא הוזכרו תיקוני גבול קלים, שצבאנו ישאר ביו"ש מוסכם גם על מצרים. לכן אפשר לומר, זה אף זה. זה גם חשוב מבחינה פסיכולוגית.
- שהב"ט: באנו לסוגיה הקשה ביותר לנו - יו"ש ועזה לכל היבטיו, אני מתיחס ליו"ש לא רק מבחינת בטחון, אלא גם א"י. מה שאין כן סיני, שיש כמה ישובים שיש להם פחות חשיבות מבחינה ישראלית. ישוב יהודי בשארם פחות חשוב מאשר בסביבות ירושלים. לא דנו על כך אף פעם.

רה"מ: אנו דנו בכך. לראשונה שמעתי מפיו.

שהב"ט: עוד תשמע.

רה"מ: אנו דנו בממשלה וקבלנו סמכות לדון בכל הענינים, ואנו עושים כמו שסכמנו בממשלה, וכל הצעות^ל לגיטימיות. נדבר איש עם רעהו. אך חשוב מאד שאפילו אין פה מי שמוכן לדון אתך וטמיר על כל סיני, צריך שיהא סיכום שיהא דיון כזה.

שהב"ט: אני מציע שכשתפגש עם ואנס תאמר לו.

רה"מ: אתם נפגשים.

טמיר: אני דברתי על הענין המהותי של סיני.

מ: חשוב שדובר מוסמך יאמר, אם לא אתה, (שהב"ט) יאמר שה"ח, אך אתה טיפלת במישרים בכך.

דיניץ: ואנס רוצה^ל להתמשלחת הישראלית.

רה"מ: יקח את אלוף טמיר ושה"ח, יקח רוזן, ברק והשגריר. לוא נפגשתי עם ואנס, לא הילתי מהסס לומר - נדבר על הפרטים בקשר לסיני.

פורן: עמדת המצרים היתה שלא רוצים דיון על סיני^ל שלא יהיה צעד מקביל ביו"ש.

שה"ח: השאלה אם אנו צריכים לומר את המחשבות המצריות או ליצג את ישראל.

רוזן: המצרים בענין יו"ש ועזה דנים כל הזמן בנושא זה, וכשה"ח אמר - ענין סיני יורד, נבהלו ממש פיזית. ודאי שהם רוצים לדון רק בזה, אך לא תפסו שיכול לבוא רגע שישראל עשויה לומר - הגשנו תכנית שעמדה שנה וחצי, לא קבלנו תשובות, תשכחו, ומזה הם פוחדים.

שהב"ט: אני משתגע ממך, תוריד אותם מיו"ש ועזה?

רוזן: אינני מוכרח לרקוד לפי הצליל שלהם.

שה"ח: אני רוצה להכנס לפרטי פרטים בענין יו"ש ולא השתמטתי מכל זה, ואינני מחפש להטות את המשקל לסיני. אין שום מגמה להשתמט מהדיון ביו"ש ועזה. שנית, אמרנו לגבי סיני מה שלא אמרנו לגבי יו"ש, שמוכנים לסגת לגבול הבינלאומי והם שמחו מאד, ואמרו מוסרים כל סיני, הפרשנות שלהם בלי המגבלות. אתמול, כשהזכיר זאת הנשיא, אמר - בין הנקודות החיוביות, שיש הסכם שישראל יוצאת מסיני לגבול הבינלאומי. לולא העלה הנשיא לא היה^ל עולה, והוא כן העלה, ואמר שיהזור וידבר עם סאדאת בדבר הישובים. עלינו להציע דיון גם בסיני. ישנו נשיא מצרים וזה מספיק מבחינה עקרונית. אני מניח שלדיון מעשי, אם ירצו להכנס, יאמרו - נעשה דיון ויקבעו מקום והרכב. זאת אומרת, מצדנו הדבר בא לא במקום יו"ש, אלא בנוסף. אם אין מעלים זאת, מה

ישאר הנטו? צריך לראות - והנשיא קרטר אמר לרה"מ - דורשים להוריד את הישובים והסכמתם לנסיגה לגבול הבינלאומי. יכול להיות שיאמרו, שלא רוצים לדון, ואנו נאמר - הצענו דיון מחודש, ^{אין יציבים} על יסוד תכניתנו - זהא בלעדיה. אך לא הסך הכל שאמר הנשיא, שבענין הישובים דורשים הם הורדה ללא תנאי ומה שמוסכם הוא הגבול הבינלאומי. אם לא ירצו לדון-לא נכפה עליהם. הסכום אינו שהם אינם רוצים את הישובים. לא זה הסכום. זו נוסחה לא טובה לנו, סכום שכזה.

טמיר: בענין הפלסטינאים יש נושא עקרוני - האם תוך 5 השנים מסכימים על הסטטוס. לדעתי גם 5 השנים צריכות להיות במצב של שלום.

רה"מ: כך כתבנו.

טמיר: יש על כך חלוקי דעות, כי לפי לידס מקבלים תמונה שמסכימים הכל לפי זלצבורג - אם נגיע להסכם על סיני, אומר - אני אחתום. על כך יכול להיות הפער. נסיגה - סאדאת בזלצבורג אמר, שצריך להנפיע לעולם הערבי עם נסיגה לגבולות 1967. נסכם סידורי בטחון אחר כך. איני נכנס לנקודה זו, כי המידורים לפי שקולים ישראלים. אצל האמריקנים מופיע כיוון של שינוי הערכות, אם אפשר שלא הפסקת שלטון הכבוש, אלא צה"ל ישנה הערכותיו. כפי שהיתה אחרי 6 הימים, הערכות הקשורה לסדורי בטחון - צריך ללכת לכיוון שנוי הערכות ולא לכיוון נסיגה.

פורץ: אולי מוטב שהאמריקנים יציעו זאת?

רה"מ: נחכים אחרי דיווח קרטר על שיחתו עם סאדאת.

שהב"ט: נשמע תחילה קורה. אני מוכן הבוקר, ואינני שולל לחלוטין מה שאומר משה, אעלה זאת בפני ואנט. יש עוד על מה לדבר בעניני סיני.

טמיר: תעלה גם נקודת מתכונת הממשל, לגבי תקופת המעבר בעזה, ^{כאן} והירדנים.

ביו"ש. סאדאת דיבר על מינהל משותף עם סמכויות חקיקה וביצוע. זו כעין ממשלה בשטח. לפי לידס ^{אל} 5 השנים הצלגו קיצוצית, שבעזה הם (המצרים) והירדנים ביו"ש. לפי סאדאת בזלצבורג-יש גוף משותף.

ברק: אין לנו שום נתון על שנוי עמדת ארה"ב, לא הייתי אומר שיש שנוי בעמדתם לטובתנו.

רה"מ: אמר לי זאת קרטר (במארט אמר - אם סאדאת הסכים, לא יהא אכפת לי) אז לא אמר שנסה לשכנע את סאדאת שישארו הישובים, ומהדהדים באזנינו דברי ואנט they should not exist. הוא נסה לדבר עם סאדאת בענין זה. יש כאן משהו מהשנוי לטובה, כי לפני כן אמרו האמריקנים - היינו מסכימים לדעתכם. לא אמר אתמול שמקבל דעת המצרים, ואמר בצער שלא הצליח לשכנע את סאדאת. לא יוכל לומר בפומבי שסאדאת צודק. באשר לצבא ביו"ש ועזה, זה היום מושכל ראשון אצלם וזה חשוב. לגבי רבונות-היה רוצה שנטפל לפני עבור 5 השנים. שאל מדוע רק כעבור 5 שנים. עניתי שצריך זמן סביר. יכול להיות 4 שנים או 6 שנים, יכולה

להיות מסגרת זמן סבירה. אין כל ספק שלא נסכים לגבי ריבונות, לנו ה-title הטוב ביותר, ציטטתי את פרופ' שובל וישו ארצנו והיא שייכת לעם היהודי. יש מכתב אצל מינירצהאגן של פיצול ^{התקופה} לאחר מלחמת העולם הראשונה, שצריך שיהיו מסופוטמיה, Jewish Palestine וטוריה, במנדט בריטי. הביטוי הוא Jewish Palestine.

שה"ח: עברו 69 שנה מאז.

דיניק: הוא יכול לומר באותה נימה לסאדאת שנסיתי לשכנע רה"מ ישראל לקבל *acquisition by force* מולא הצלחתי.

רה"מ: לא באנו להשלוח עצמנו - בינינו לבין המצרים יש פער עמוק מאד, איני מהסט לומר - תהום. מה שרוצים איננו יכולים לתת להם. השאלה אם אפשר למצוא איזה שהם הסכמים. הם רוצים התחייבות לתת הכל ולמסור הכל. כוונתם היא *for a transitional period* ואח"כ יחליטו.

רוזן: אולי להציע שבתקופת מו"מ יהיה מורטוריום על התקפות בעתונות.

שהב"ט: בחיך, זה כל שני וחמישי אנו דורשים.

רה"מ: ואנס כבר אמר.

שהב"ט: ואנס אמר לי שאמר לסאדאת, שטעותו היסודית ביותר היתה ההתקפות על רה"מ.

רה"מ: אינם קוראים לי כבר "גנב בהמות הגונב בהמה ודורש כסף", לא שמעתי פיגורה כזאת מימי דמוסתנס.

שה"ח: הספר "המרד על הנילוס" מגלה יותר מכל דבר על סאדאת בשנות הארבעים ששאף בכל לבו לנצחון גרמניה הנאצית.

שהב"ט: כותב זאת גם בספרו, אך מאז עברו 35 שנה.

רה"מ: אני ממליץ שנזכור, וקראתי ספרו - זה המנהיג הערבי הראשון שמדבר אתנו. אני הזמנתיו לבוא לירושלים, לא הסתתי שניה מהיום הראשון, אם אתה רוצה להשמיע - תשמיע.

שהב"ט: אני חושב שקרא ספרינו.

רה"מ: שלי אולי לא.

שהב"ט: גאלי אמר שקרא את שלך.

רה"מ: כשלמפסון פרץ לפארוק ודרש שליך רה"מ, סאדאת הציע לנאצר בחבורת הסוד, לתקוף את שגרירות בריטניה ולהרוג את כולם שם. נאצר לא קבל ההצעה, כי אמר שזה יביא תוצאות חמורות. תפקידו של סאדאת במלחמת ששת הימים היה עלוב, ישב ימים שלמים בבית בלא תפקיד. כשנודע על המפלה הסתגר בבית, צלצל לעאמר, לנאצר.

שהב"ט: גמאסי אמר ש- 67 היתה טעות פוליטית. סבר שהכנסת צבא לסיני היה היום השחור בחיך, כי ידע שזה טעות.

רשם: א. רובינשטיין